

Tendre bufaplanetes

¿Quina poesia s'adapta més i és més contradictòria amb el nostre temps que la de la tendresa? Pep Bou s'ho ha preguntat i n'ha donat reposta delicada i imaginativa amb l'espectacle *Bufaplanetes*. Amb la sola presència del gest, a la manera dels còmics clàssics del cinema mut, ha resultat capaç d'entretenir el públic i fer-lo sentir-se un poc més innocent.

A la utilització que, d'un temps ençà, fan grups i actors d'elements relacionats amb el circ, l'il·lusionisme i altres «disciplines», Pep Bou hi aporta un corrent insòlit: el del fabricant de bombolles de sabó, el del mim que hi juga, que en fa matèria bàsica de la seua expressivitat.

L'escenari del Teatre València s'ha vist inundat de màgia, gràcies a la gran capacitat de comunicació de sentiments, de sensacions i actituds que té l'actor. Com diu Joan Brossa,

Pep Bou

/ Robert Ramos

«*Bufaplanetes* té l'exacta dimensió del nostre temps, contrari a enfil·lar el pensament si el mou una rastejera de mots gastats». Amb el nostre temps, com

si ho fes des de fora, Pep Bou aconsegueix fer-nos assimilar alguns pensaments tan senzills o tan subtils que és impossible no agrair-los.

Foix: premi merescut i discutit

El jurat del *Premio Nacional de las Letras Españolas* decidí el dia 23, per unanimitat, concedir-lo al poeta Josep Vicenç Foix (Sarrià, 1893). En formar part, entre d'altres, el ministre de Cultura, Javier Solana; P. Laín Entralgo; D. García Sabell; Enric Cassassas; Miquel Dolç; J. M. Castellet; Koldo Mitxelena, i Rafael Alberti.

No cal dir que Foix —poeta d'una enorme riquesa i d'una gran exigència— és mereixedor per la seua obra d'aquest i de qualsevol altre premi. D'altra banda, la seua fidelitat a la llengua catalana ha estat permanent, des que a principis de segle començà a col·laborar en revistes. Tanmateix, les característiques del premi han fet que des de diversos sectors hi haja hagut protestes i que, fins i tot, s'ha ja suggerit la conveniència que el poeta no accepté el guardó.

El clima diferencial

La sociologia empírica no acaba mai de produir admirables sorpreses, descobriments, matèria de profunda reflexió per a polítics i ciutadans en general: un estudi, passat per totes les regles de l'art, assegura que els valencians ens identifiquem pel clima.

Tal com ho escriu: preguntats per «las características que diferencian a Valencia del resto de las regiones», més del 50 % dels valencians entrevistats responen que, en primer lloc, el clima (no precisen si el de Morella, el d'Alcoi o el d'Alacant: ja se sap que els valencians fem un país molt

uniforme i unit). Només en segon lloc de les respostes ve la llengua, i després la personalitat, l'economia i altres accidents.

També a Lleó, a Extremadura, Múrcia i Andalusia ho tenen igual de clar: la identitat és climàtica. Els aragonesos, no tant: allà, molt majoritàriament, s'apunten a la «personalitat» com a diferència, el *alma batu-*

rra marxa. Catalans i bascos, evidentment, són més punyeters: els primers s'autodefineixen per llengua i costums, molt propis; els segons, per llengua i economia, molt pràctics. Era d'esperar.

Els valencians, ja ho veuen, som més naturals. Més impalpables, també: i el clima, quina cosa tan delicada i etèria per a definir-se, quina cosa tan celestial, si em permeteu. Un do de Déu. A Xàbia li han fet o li volen fer un monument. Al clima, no a Déu.

I cada dia, al telediari, l'home del temps ens defineix i ens diferencia una miqueta més exactament.

Joan F. Mira

El punt de Mira